

javiskový prednes (monológ)

Príhovor Hamleta k hercom (William Shakespeare – Hamlet), nasledujúci text budú uchádzači **čítať** na javisku, text môžete sprevádzať gestikuláciou a pohybom po javisku

Prosím vás, predneste ten výstup presne tak, ako som ho ja predniesol, pohrajte sa s ním na jazyku. Ale ak ho iba odmeliete, ako to robievajú viacerí naši herci, bude ma mrziť, že som svoje verše nedal odrapotať obecnému bubeníkovi. A nemávajte rukami ako veterný mlyn. Každý prostriedok používajte s mierou, lebo práve v záplave, búrke a či smršti vášne musíte si osvojiť a zachovať triezvosť. Iba tak dosiahnete ľahkosť prejavu. Bože môj, srdce mi krváca, keď počúvam dákeho ozembucha v parochni, ako rozdrobuje vášeň na kúsky, na číre zdrapy, len aby sa votrel do priazne divákom na prízemí, ktorí sú zväčša schopní vnímať iba nemohry bez hlavy a päty a pekelný hurhaj. Dal by som zmlátiť takého herca, čo prekonáva Xantipu a je strašnejší Herodes než Herodes v skutočnosti. Prosím vás, vyhýbajte sa tomu!

Ale nebuďte ani veľmi krotkí, Dajte sa poučiť vlastným citom, hrajte, ako si to žiada slovo, a vravte, ako si to žiada hra. Predovšetkým však dbajte na to, aby ste neprekročili prirodzenú mieru. Všetko, čo sa zveličí, vybočuje zo zmyslu divadla, ktorého poslaním od

nepamäti bol a je i teraz nastavovať zrkadlo prírode, ukazovať cnosti jej krásu, zlobe jej ošklivosť a dobe jej vernú podobu, jej odtlačok. Ak v tom presiahnete alebo nedosiahnete mieru, neskúsený divák sa vám bude azda smiať, ale súdneho diváka tým len zarmútite. A súdny divák musí pre vás znamenať viac než plné hľadisko tých druhých. Sú herci, a videl som ich hrať a počul som ich až do neba vychvalovať, ktorí svojim prejavom i pohybom tak malo pripomínali kresťanov, pohanov a či vôbec ľudí a tak gestikulovali a šiekali, že mi zišlo na um, či ich azda nestvoril iba dáky nádenník prírody, ktorý ich sfušoval a preto napodobňujú človeka tak odpudzujúco.

A nedovoľte tým čo hrajú šašov, aby hovorili viac než majú napísané, lebo sú aj takí, čo sa z ničoho nič začnú smiať, aby rozosmiali v hľadisku hŕstku nenáročných divákov, hoci možno práve v tej istej chvíli ide v hre o dáky vážny problém. To je neodpustiteľné a svedčí to o poľutovaniahodnej ctižiadosti tých, ktorí sa k tomu uchylujú...

Chodte sa pripraviť.

herecká etúda (dialóg chlapec – dievča)

Rozhovor (Ivan Bukovčan – Surovô drevo), nasledujúci text budú uchádzači **hrať naspamäť** na javisku vo dvojiciach

Žofka: Dobrý večer.

Stašek: Dobrý!

Žofka: Skadiaľ že, z dediny?

Stašek: /prikývne/

Žofka: Dlho si tu?

Stašek: Neviem, slečna.

Žofka: A nevidel si moju...

Stašek: Nevidel.

Žofka: Čo...?

Stašek: Neviem čo, ale nevidel. Keď raz fajčím, tak fajčím, nedívam sa.

Žofka: Aký čudák! Šatku som stratila tu dakde. Naozaj si nevidel?

Stašek: Veru nie, slečna.

Žofka: A prečo mi tak, slečna!

Stašek: A ako vám?

Žofka: A prečo mi vykáš, keď ti ja nie?

Stašek: Nie ste z kraja, iba cudzia!

Žofka: Tak zbohom a nezadus sa.

Stašek: Hej! A šatka?

Žofka: Aká šatka?

Stašek: Nuž takáto!

Žofka: No ty si ale! Ukáž!

Stašek: Nedám!

Žofka: Prečo?

Stašek: Nechce sa mi.

Žofka: Na môj veru, ešte som takého človeka nevidela! To ste tu takí?

Stašek: Všetci.

Žofka: Aj na večierok sme vás pozvali, Magurčanov. To bude pekná zábava.

Stašek: To veru bude!

Žofka: Koniec špásom daj šatku! Ponáhľam sa!

Stašek: Nedám!

Žofka: Počuj, ty, ty... aké ti je meno?

Stašek: Moja vec. Šatku nedám. Ale meno, dobre, meno poviem.

Žofka: Povedz.

Stašek: Stašek.

Žofka: Ja sa volám Žofka. Stašek! Pekný chlapec, pekné meno. No daj už tú šatku.

Stašek: Nie. Ale začarám za pero. Takéto...

Žofka: Načo mi je? To je z kohúta?

Stašek: Z kohúta? Z orla!

Žofka: Priamo z orla? Vari si zastrelil?

Stašek: Nezasrelil. Nemusím. Stačí... vyjdem si hore na jastrabinu, pri hniezde orla vystriehnem, holou rukou ho chytím ak zachcem! Aj šatôčku vám vrátim ak len zachcem!

Žofka: Tak zachci, Stašku!

Stašek: Dobre. Dám. Ak sa dáte bozkať, slečna.

Žofka: Ojjoj, ešte to!

Stašek: Tak nedám!

Žofka: Nemám čas. Stašku, maj rozum!

Stašek: Mám a zato nedám! Takúto chvíľu nepremárnim! Ešte som sa ani s jednou nebozkával. Dnes sa budem! Dnes ma aj had uhryzol, vedel som, že sa čosi stane.

Žofka: Aj sa čosi stane, ak nás mater nájdú! Daj, nebuď hlúpy!

Stašek: Dajte sa bozkať.

Žofka: Dobre! A čo... na takom bozku primusenom nezáleží! Takých už bolo. Bozkávajú!

vlastný výber

Pripravte si monológ alebo básničku podľa vlastného výberu, **naspamäť**, maximálne na **tri minúty**